

щу тѣхъ бѣше застаналъ Мечо, изправенъ на заднитѣ си крака и той голѣмъ, колкото мечкитѣ отъ зоологическата градина, а задъ него се тълпѣха останалитѣ.

Всички говорѣха, като живи хора.

Първо почна гуменото момче.

— Стефка е лошо момиче! — каза то. — Защо сте се разплакали толкова за нея? Тя ми откъсна ржката, още когато бѣше малко бебенце!

— А на мене извади пискунчето и сега не мога да свиря, — рече гуменото момиченце и посочи голѣма дупка на корема си.

— А кжде сж опашката ми и крачето? — викна кучето.

— Ами моитѣ уши кжде сж? — изръмжа Мечо.

— Ахъ, нищо ви не е вамъ? — измяучи котенцето. — Ами кжде сж синцитѣ, синитѣ ми очици? Нали тя ги откъсна и оттогава съмъ слѣпо и не виждамъ свѣта?

— Ами моята престилка! — заплака Милка. — Нали тя я срѣза съ ножицитѣ на майка си...

Стефка изтрѣпна. Всичко, което разказваха куклитѣ, бѣше вѣрно. Но ето, че нѣкой заговори полека, съ дебелъ гласъ. Стефка надникна и отстѣпи още по-зачудена. Говорѣше го-

лѣмата гумена топка. Но сега тя имаше глава и две тѣнички крачета.

— Приятели, — почна топката, — азъ съмъ страдала най-много отъ палавата Стефка. Нали тя по цѣль день мериташа по корема, блѣскаше ме въ стената, а веднажъ насмалко щѣше въ рѣката да ме удави... Но азъ не ѝ се сърдя. Съ нея азъ тичахъ по двора, гледахъ слънцето и свѣта. А пѣкъ отсега ще лежа на тъмния таванъ, затворена съ васъ въ тѣсното сандѣче... Охъ, охъ, охъ! Горко ми!

— Горко! Горко ни! — заплакаха и другитѣ.

Стефка не можа да се сдържи. Тя се втурна въ стаята и извика:

— Тукъ, тукъ съмъ, милич-

